

Strona pozwana: LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster a.G. z siedzibą w Münster

Pytania prejudycjalne

Czy odesłanie w art. 13 ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾, do art. 11 ust. 1 lit. b) tego Rozporządzenia, należy interpretować w ten sposób, że osoba fizyczna, będąca przedsiębiorcą między innymi w zakresie dochodzenia odszkodowań od ubezpieczycieli, powołująca się na umowne nabycie wierzytelności od bezpośrednio poszkodowanego, może wytoczyć powództwo o tę wierzytelność przeciwko ubezpieczycielowi odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku drogowego, mającemu siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania poszkodowanego, przed sąd państwa członkowskiego miejsca zamieszkania poszkodowanego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 351, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj (Rumunia) w dniu 14 marca 2017 r. – Dănuț Podilă e altri/Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători „CFR Călători” SA București

(Sprawa C-133/17)

(2017/C 202/14)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dănuț Podilă i in.

Strona pozwana: Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători „CFR Călători” SA București

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 114 ust. 3 TFUE, 151 TFUE i 153 TFUE oraz przepisy dyrektywy ramowej 89/391/EWG ⁽¹⁾ i kolejnych dyrektyw szczególnych należy interpretować w taki sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie Unii Europejskiej ustanowiło terminy i procedury, które ograniczają dostęp do sądu w celu zaklasyfikowania miejsc pracy jako charakteryzujących się szczególnymi albo specjalnymi warunkami co skutkuje pozbawieniem pracowników prawa do bezpieczeństwa i zdrowia w miejscu pracy, wynikającego ze stwierdzenia wyżej wskazanych warunków zgodnie z przepisami krajowymi wymienionymi we wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym?
- 2) Czy art. 9 lit. a) dyrektywy 89/391/EWG stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, który nie karze bezczynności pracodawcy w zakresie uzyskania oceny stopnia zagrożeń dla bezpieczeństwa i zdrowia w miejscu pracy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/391/EWG Rady z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. L 183, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj (Rumunia) w dniu 14 marca 2017 r. – Costel Nicușor Mucea/SC Industria Sârmei SA Câmpia Turzii, attraverso l'amministratore giudiziario SMDA Mureș Insolveny SRL

(Sprawa C-134/17)

(2017/C 202/15)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Costel Nicușor Mucea

Strona pozwana: SC Industria Sârmei SA Câmpia Turzii, za pośrednictwem administratora sądowego SMDA Mureș Insolvency SRL

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 114 ust. 3 TFUE, 151 TFUE i 153 TFUE oraz przepisy dyrektywy ramowej 89/391/EWG⁽¹⁾ i kolejnych dyrektyw szczególnych należy interpretować w taki sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie Unii Europejskiej ustanowiło terminy i procedury, które ograniczają dostęp do sądu w celu zaklasyfikowania miejsc pracy jako charakteryzujących się szczególnymi albo specjalnymi warunkami, co skutkuje pozbawieniem pracowników prawa do bezpieczeństwa i zdrowia w miejscu pracy, wynikającego ze stwierdzenia wyżej wskazanych warunków zgodnie z przepisami krajowymi wymienionymi we wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/391/EWG Rady z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. L 183, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelnny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 17 marca 2017 r. – Szef Krajowej Administracji Skarbowej przeciwko Gminie Ryjewo

(Sprawa C-140/17)

(2017/C 202/16)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelnny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Szef Krajowej Administracji Skarbowej

Strona pozwana: Gmina Ryjewo

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 167, 168 oraz 184 i nast. dyrektywy Rady 2006/112/WE z 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ oraz zasady neutralności gminie przysługiwać będzie prawo do odliczenia (poprzez dokonanie korekty) podatku naliczonego związanego z jej wydatkami inwestycyjnymi w sytuacji, gdy:
  - w początkowym okresie po wytworzeniu (nabyciu) dobro inwestycyjne wykorzystywane było na cele działalności niepodlegającej opodatkowaniu (w ramach realizacji przez gminę zadań organu władzy publicznej w zakresie przysługującego mu imperium);
  - sposób wykorzystania dobra inwestycyjnego uległ zmianie i będzie ono wykorzystywane przez gminę również do wykonywania czynności opodatkowanych;
- 2) Czy dla odpowiedzi na pytanie, o którym mowa w pkt 1, istotne jest to, że w momencie wytworzenia lub nabycia dobra inwestycyjnego zamiar wykorzystania w przyszłości tego dobra przez gminę do wykonywania czynności opodatkowanych nie był wyraźnie wskazany?
- 3) Czy dla odpowiedzi na pytanie, o którym mowa w pkt 1, istotne jest to, że dobro inwestycyjne będzie wykorzystywane zarówno do wykonywania czynności opodatkowanych, jak i niepodlegających opodatkowaniu (w ramach realizacji zadań organu władzy publicznej) i nie ma możliwości obiektywnego przypisania konkretnych wydatków inwestycyjnych do jednej z wyżej wymienionych grup czynności?

⁽¹⁾ Dz. Urz. L 347, s. 1